

rens Vedkommende og under Nr. 226 for Flaadens Vedkommende om, at der udbetales Lønning for de lovbefalede Helligdage. Jeg kan derfor anføre de samme Grunde, som er nævnte af tidligere Talere, at det er, om end ikke overalt, saa dog i vid Udstrækning Skik i privat Næringsdrift, at man ikke gør Fradrag for Helligdagene. Men jeg vil dertil føje, at naar det maaske kan gøres gældende, at det mange Steder ikke er Tilfældet, ligger det vist i rent formelle Forhold. Paa Steder, hvor man beregner Lønnen som Ugeløn, er det sikkert det almindelige, at der intet Fradrag sker for Helligdagene, men hvor Lønnen beregnes pr. Dag eller Time, er det vel nok Regelen, at der kun betales for de Dage eller Timer, i hvilke der faktisk er arbejdet. Naar man nu vil paaberaabe sig dette og sige, at man her beregner Lønnen pr. Dag og Time, vil jeg svare, at det er en rent formel Omstændighed, thi de Folk, hvis Løn her beregnes paa denne Maade, er Folk, som paa ingen Maade er løse Arbejdere, men dels er egentlige faste Folk og dels saakaldte private Arbejdere, Folk, der har været i Tjenesten en Menneskealder eller et helt Liv igennem og er blevet gamle og gråa i Marinens Tjeneste, saaledes at man ikke for deres Vedkommende burde holde sig til den formelle Opfattelse af Sagen, men imødekomme dem og behandle dem som det, de faktisk er, faste Folk, selv om de gaar under Navn af private Arbejdere.

Jeg har, som sagt, glædet mig over det gode Forhold, der har vist sig at bestaa mellem Hærens Arbejdere og overordnede, men jeg har ligesom den sidste ærede Taler haft nogen Grund til at beklage, at der ikke synes at herske saa godt et Forhold mellem Marinens overordnede og dens Arbejdere. Hvad der er Grunden, skal jeg ikke give mig til at undersøge. Det er ikke let at blive klog paa. Men jeg beklager meget, at det har kunnet siges fra Krigsministeriets Side, at man der havde haft i Sinde at imødekomme Arbejdernes Ønsker om at betale dem for Helligdagene, men at dette har stødt paa Modstand fra Marinens Side. Om denne Modstand kan forsvares saa fyldestgørende, at alle Indvendinger derimod maa forstumme, skal jeg ikke kunne sige, men jeg tror, at den i Virkeligheden udspringer af det mindre gode Forhold, der hersker paa dette Omraade, og det kan godt være — jeg ved det ikke —, at det alene skyldes Arbejderne og stammer fra politisk Agitation iblandt dem.

Jeg vilde ønske, at et saadant Forhold ikke var til Stede, og at der bestod samme gode Forhold mellem de paagældende som det, der bestaar mellem Hærens Arbejdere og deres overordnede.

Jeg skal indskrænke mig hertil og med disse Ord anbefale, at man stemmer for Ændringerne om Udbetaling af Løn for de tvungne Helligdage, idet jeg føjer til, at der naturligvis ikke med den Anmærkning er tænkt paa Folk — og af dem findes der ogsaa nogle, dog, saa vidt jeg ved, kun et ringe Antal —, som i den Grad er løse Arbejdere, at de virkelig antages i Dag og gaar i Morgen. Der er naturligvis ingen, der har tænkt paa at forsvare, at en Mand, der arbejder Tirsdag og Onsdag, skal have Løn for Skærtorsdag og Langfredag. Man vil let i Marinen kunne trække et naturligt Skel mellem dem, man antager saaledes, at de faktisk er at betragte som faste Arbejdere, og de andre, og man burde gøre dette nogenlunde liberalt. Det er blevet sagt, at Udgiften vil beløbe sig til 80,000 Kr.; det er naturligvis i og for sig ikke noget ringe Beløb, men som Lønforbedring betragtet er det dog ikke saa stort, og det er af den Slags Lønforbedringer, som jeg er sikker paa vil blive modtaget med ikke ringe Taknemmelighed. Forholdet er jo nemlig det, at selv om man vil kalde Lønningerne store — og at de ikke er saa usle, som man somme Tider vil gøre dem til, skal jeg indrømme —, er de dog ikke større, end at de højst kan strække til til en Tilværelse fra Haanden og i Munden, og det er jo, som vi alle kan forstaa, ikke hyggeligt, naar alle bereder sig paa at nyde de store Festsdage — paa en Maade i Juletiden og paa en anden Maade i Foraarstiden — at skulle gaa dem i Møde med den halve Ugeløn. Det giver ikke den rigtige Feststemning. Det vilde være ret naturligt, om Staten her viste sig imødekommende i det mindste i samme Grad som de private, og det gjorde heller ikke noget, om den paa dette Omraade var en lille Smule mere imødekommende end private; det tror jeg, den kunde være uden at skade nogen berettiget Interesse.

Dinesen: Ændringsforslagene Nr. 205 og 226 om Betaling til Arbejderne for de lovbefalede Helligdage giver mig Anledning til at rette en Henstilling. Det er blevet nævnt, at disse Helligdages Antal er 7 og 9, efter som Juledag og Nytaarsdag falder paa en Søndag eller en Søndnedag. Jeg vil i den Anledning henstille til Overvejelse,